

D-EWUP Cessna 206

Waar Corona een paar weken geleden nog ver weg leek, zitten we er nu middenin. In een lockdown zelfs. Wat op papier inhoudt dat iedereen binnen blijft, behalve voor een rondje supermarkt of apotheek. Zelfs alcohol en rookwaren zijn niet te koop.

In de steden lijkt iedereen zich er redelijk goed aan te houden. Het leger is ook groots ingezet om alles en iedereen te controleren. Maar als wij na 10 dagen toch een keer die walk-in-fridge leeg hebben en ik mijn bestelde boodschappen ophaal bij de Spar, hebben de meeste locals net hun cheque geïnd. Ze staan in dikke rijen voor de supermarkt. Iemand in de rij wijst nog op wat snel in elkaar geflanste stickers die om de 1,5 meter op de stoep geplakt staan maar daar trekt bijna niemand zich iets van aan. En ook de richtlijnen van maximaal 50% bezetting in de auto's is aan dovemansoren gericht als er weer zo'n wit Toyota busje stopt en er gewoon 17 man uitstappen.

Veel locals lijken zich totaal geen zorgen te maken of het niet serieus te nemen. Bij de gate zegt David: "dont worry, the lord will solve this problem" en Siliias kijkt iedere avond naar Temitope Balogun Joshua, een tv dominee uit Nigeria en deze man beweert dat als de regen komt ook de Cholera weg is (Siliias blijft Cholera zeggen ipv Corona :)) Deze Temitope vraagt regelmatig aan al zijn volgers om een 'kleine' donatie. Daar wordt goed naar geluisterd want de beste man vliegt wel prive met een Gulfstream :) Nou Siliias, als de regen het zou oplossen dan was het hele probleem in Nederland al weg geweest denk ik !

Tja, het voelt wel raar dat nu het hele land op slot zit. De vader van Monique is overleden en Monique is nog maar 4 dagen in Nederland als de aankondiging van de lockdown komt. Ze is dus maar net op tijd terug als de dag daarna echt alle grenzen worden gesloten. Wel heel vervelend natuurlijk om zo snel al weer bij je familie weg te moeten gaan. Ook wij kunnen zelfs niet meer naar Kaapstad en tenzij je een ontheffing hebt voor bijvoorbeeld een anti poaching vlucht, mag ook ik niet meer vliegen met de Cessna. Voor het eerst in 31 jaar vieren we onze trouwdag thuis !

Hoedspruit en omgeving leeft écht van het toerisme en binnen een paar dagen zijn alle lodges leeg en heeft niemand meer een baan. Ons personeel komt net terug van een week verlof en ze mogen nu niet meer naar huis. Of wel naar huis en dan voorlopig niet meer terug. Dat is inmiddels ook de regel in de Klaserie om zo het virus proberen buiten te houden. Op veel steun van de overheid hoeven de meeste bedrijven hier ook niet te rekenen. Tenzij je 51% van de aandelen aan een zwart iemand hebt gegeven. Zogenaamde black empowerment. Alleen dan kun je iets van hulp verwachten.

Maar ondanks dat we weten dat het hier medisch gezien niet echt geweldig geregeld is, zijn we toch blij dat we hier zijn. We voelen ons echt bevoorrecht. Ons leven gaat hier gewoon z'n gangetje. Wij kunnen op 2000 hectare rondrijden en dieren spotten zoals altijd. We besteden nog wat meer tijd aan koken en improviseren er op los zodat we bijna niet naar het dorp hoeven te gaan. We sporten als de mankementen het toelaten nog wat vaker want anders groeien we dicht van al dat gekook en gebak. Zelfs oude spelletjes worden tevoorschijn

gehaald.

Wij doen weer nog eens een bushdiner bij de dam. Meestal doen we dat alleen met bezoek maar dat zal wel even op zich laten wachten. De auto van Marcel en Monique is helemaal ingericht op kamperen met kookstel en koelkast enzo. Op een prachtige rustige avond met een nieuwe maan zitten we daar te genieten van een pan roti als we in de verte het luipaard nog eens horen. Het lijkt wel of hij toch nieuwsgierig is want even later zien we hem met de nieuwe nachtkijker vlak langs ons lopen. Geweldig zo vredig als het hier dan lijkt op zo'n avond.

Monique gaat momenteel bijna iedere ochtend met Silius en Cassius de paden snoeien want dit is na de zomer hard nodig. En wij gaan standaard met Nobu in haar eigen elektrische bakkie een rondje rijden en daarna wandelen op de airstrip. Dat beest is helemaal geobsedeerd door het draaien van de wielen en hapt naar alle takken die voorbij komen. Nergens anders oog voor. Zij ziet zelfs niet dat we op een dag bijna bij de mannetjesleeuw boven op z'n kop rijden omdat hij in het hoge gras verstopt ligt. En de volgende dag ziet ze ook de cheeta's niet liggen voor de deur van de hangaar ! Dat vliegverbod leef ik wél na...

Maar intussen hopen we natuurlijk wel dat er heel snel een oplossing komt voor dit gigantische probleem. Het blijft raar om juist nú aan de andere kant van de wereld te wonen . Blijf gezond allemaal. En stuur nog wat regen uit Europa. Kunnen we altijd gebruiken. En misschien heeft Temitope toch gelijk !

Het is weer olifantentijd op Ximuwu. De ene na de andere groep komt langs onze dammen en ze lijken allemaal in de mood om te badderen. Soms staan we wel meer dan een uur bij het water te kijken en op een zeker moment maken we ons echt zorgen om een heel kleintje die steeds kopje onder gaat. Dit kleintje is nog jonger dan een jaar want het past nog onder buik van de moeder. Prachtig om te zien hoe de hele groep dit jong beschermt. Maar zolang wij stil staan met de auto is er niet veel aan de hand en komen ze vaak dicht langs ons het water uit. De smalle doorgang naar het kleine dammetje voor wanneer er te veel water in een keer valt wordt door het groepje behoorlijk groter gemaakt. Blijkt een lekker plekje te zijn om je kont tegen aan te schuren als de modder te veel jeuk veroorzaakt. Zo zijn soms ook echt nieuwsgierig. Als we na een vluchtje net voor zonsondergang de hangaar binnen rijden staat er zelfs een olifant naast de deur.

We krijgen eindelijk bericht na bijna 3 jaar, dat de uitslag van ons permanente visum klaar ligt. Aangezien er geen melding komt om te betalen voor het visum lijkt het 99% zeker dat dit negatief nieuws is. Ik ben op veel dingen dol in dit land maar dit stinkt echt aan alle kanten. We voldoen namelijk volledig aan alle eisen. Ze zoekt gewoon net zo lang tot ze een reden hebben gevonden om weer een blanke buitenlander af te wijzen. Nou ja, binnenkort maar de uitslag ophalen in Kaapstad en protest aantekenen. Moet binnen 10 dagen gedaan zijn en de uitslag laat gemiddeld tussen de 2 en 3 jaar op zich wachten. TIA !

Gelukkig krijgen we 2 weken later een mail dat de uitslag van ons 4 jaars visum klaar ligt in Nelspruit dus daar vliegen we meteen de volgende dag naar toe. Het is stralend mooi weer en het blijft altijd een prachtig vluchtje over dit groene gebied. En deze keer is het nieuws gelukkig wel positief, we mogen weer 4 jaar blijven !

Op de terugweg willen we snel even iets eten in het kleine restaurantje op het vliegveld. Buiten op het bord staat "beefburger with fries" dus we vragen aan de ober om een hamburger. "Die heb ik niet" zegt hij. Waarop Patrick op het special bord wijst. "Als het een hamburger was zou er wel ham op zitten" is zijn uitleg.

Onno en Ingrid genieten van 5 dagen Ximuwu na hun prachtige maar ook vermoeiende reis. Even lekker bijkomen hier en ondanks dat ze onderweg veel hebben gezien krijgen ze ook geen genoeg van al het wild.

En ze hebben ontzettend veel geluk. We zien tegen zonsondergang een luipaard naast het pad en waar die meestal meteen de struiken in duikt kunnen we hem nu goed volgen. Hij is duidelijk op jacht en het lijkt zelfs even of hij een impala gaat pakken. Patrick maakt veel foto's en ik filmpjes.

Thuis meteen kijken wat er gelukt is maar nog steeds loopt het niet soepel tussen Patrick en de Sony. Over 2 foto's is hij wel redelijk tevreden en ik toch zeker om voor het blogje te gebruiken. In een ijverige opruimbeurt blijkt hij afgelopen week ook deze 2 foto's te hebben gewist...

Ook de leeuwen zien we met grote regelmaat. Als we afgelopen week met het bezoek van M en M bij ons aan het pizza barretje zitten zie ik bij de drinkplaats een leeuwin voorbij schieten. Duidelijk achter iets aan. Aan het geluid van de snel trappelende hoefjes menen we een zebra

te herkennen. Snel laten we de pizza voor wat die is en springen we met z'n zessen in de auto. 2 lampen en een nachtkijker mee en rijden maar. We komen na 10 minuutjes de leeuwin tegen op een pad. Zonder buit. De rest van de groep vinden we een stukje verderop in de houding om te gaan jagen. Behalve het grote mannetje. Die slaapt. Jammer genoeg hebben we de leeuwin met de 2 welpjes al een week niet gezien...

Monique en ik gaan met Nobu naar het dorp waar een playdate is gemaakt met een aantal honden van de puppy school. Klinkt natuurlijk raar maar Nobu heeft al meer dan een half jaar geen hond meer gezien. Die is alleen gewend aan olifanten en hyena's enzo.

Er staat voor volgende week onverwacht bezoek gepland. Maar nu alles zulke vormen aanneemt met het Coronavirus is dit bezoek natuurlijk onzeker geworden. In Zuid Afrika zijn nog maar een paar gevallen van het virus bekend. En vanochtend als we de gordijnen van de slaapkamer open doen en we eerst 2 mannetjes leeuwen zien drinken voor de deur en een uur later een neushoorn, lijkt het corona virus letterlijk en figuurlijk ver van ons bed.

We hebben een paar leuke dagen in Kaapstad met Marcel en Monique. Een aantal van onze favoriete restaurantjes staan op het programma natuurlijk want in Hoedspruit koken we altijd zelf. Maar na 4 dagen hebben ze weer genoeg van de drukte van de stad en gaan ze weer lekker terug naar Ximuwu. Wij gaan nog met Arjan, Bregje, Jasper en Annemarie naar het harvest festival bij Delheim en zo zijn de eerste tekenen van het najaar al weer in zicht.

Vlak voordat we naar Kaapstad vertrekken bedenk ik me dat ik eens moet kijken tot wanneer

m'n vliegbrevet eigenlijk nog geldig is. Nog 2 weken dus. En mijn brevet kan alleen in Europa worden verlengd. Ik ga dus in ieder geval naar Nederland en omdat het met Patrick z'n rug nog steeds niet wil vlotten besluit hij last minute toch ook maar mee te gaan voor een second opinion. In eerste instantie gaat alles nogal stroef maar gelukkig weet Perry een afspraak voor Patrick te regelen in Mill waar hij 2 zenuw blokkades krijgt.

We huren ook 2 auto's want allebei een overvol programma. Ik begin met het belangrijkste, m'n brevet verlengen. Heel leuk om weer eens met de Aquila én met Herman in Nederland te vliegen. Nu neem ik me écht voor om voortaan altijd een uurtje de lucht in te gaan met een instructeur als ik in Nederland ben. Omdat ik thuis altijd alleen vlieg daag ik mezelf toch minder uit en ik wil natuurlijk wel naar dat 'next level'.

Ontzettend leuk om iedereen weer even te zien in Nederland maar we zijn ook blij om weer naar huis te gaan. We horen dan al van M en M dat een leeuwin 3 welpjes heeft dus kunnen niet wachten om die te bewonderen. We hopen maar dat ze allemaal nog in leven zijn want moeders is al 2 dagen niet gesignaleerd.

Op de eerste avond thuis gaan we natuurlijk meteen op zoek en we horen van Marcel op de radio waar ze inclusief moeder en andere vrouwtjes zijn. Als we aankomen hebben de jackals net 1 welpje dood gebeten... We horen ze samen nog in de verte 'lachen' en ze laten het beestje verder onaangeroerd liggen.

Ja ik weet het, de natuur z'n gang laten gaan maar toch...De overgebleven 2 welpjes poseren gewillig voor de camera maar het is lastig in dat hoge gras op dit moment. Héérlijk om dat jonge spul bezig te zien.

De volgende dag begint zoals is voorspeld de regen en niet zo'n beetje ook. Geweldige timing want het gras begon al behoorlijk geel te worden. Jammer genoeg krijgen wij opnieuw het minste van het reservaat maar we zijn heel blij met al onze dammen vol en in no time kleurt al het gras weer frisgroen. Zeker als je dan 's morgens gaat rijden als het nog enigszins koel is ruikt alles zó heerlijk. Normaal zien we altijd weinig dieren vlak na de regen maar afgelopen week is het bizar zoveel we zien. In 5 dagen de big 5 én wilde honden én ook de cheeta's zijn na 3 weken weer terug! Misschien komt het omdat we een tijdje zijn weg geweest maar wat vinden we het weer geweldig om hier te zijn.

De laatste keer dat we de honden hebben gezien was in oktober volgens de statistieken van Monique. Het blijft fascinerend om te zien wat een geweldige jagers dit zijn en hoe goed zo'n groep samen werkt. We tellen er deze keer 25 en een aantal ligt op afstand van de groep die een impala aan het verorberen zijn. Als 2 hyena's het lef hebben om dichtbij te komen worden die even hardhandig uitgelegd dat ze niet welkom zijn. Alsof ze worden afgeschoten zo snel rennen ze achter de hyena aan. Patrick weet dat moment vast te leggen en ook nadien de schamele opbrengst voor de hyena. Gelukkig houdt Henkie van botjes.

Patrick schakelt met zijn camera deze week over naar Sony. Qua techniek lopen ze ver voor op zijn huidige Canon maar dat valt nog best even tegen als je zolang gewend bent aan een bepaalde bediening. Het goede nieuws is, dat hij de laatste paar dagen veel minder pijn heeft

en na 5 maanden eindelijk weer eens een beetje kan slapen. Ontzettend blij mee en hopen dat het herstel nu goed doorzet. Aan het aantal foto's kun je wel zien dat de fotograaf het weer naar z'n zin heeft :)

Als de regen na 3 dagen weg trekt en de bergen weer prachtig helder tevoorschijn komen kan ik niet wachten om de Cessna te starten. . Ook de grote dam die zorgt voor de watervoorziening van Hoedspruit is overvol en het zelfde geldt voor de Olifants rivier. Autopilot aan en zo kan ik prima plaatjes schieten :) Er gaat toch niks boven 's morgens vroeg in je eentje een rondje over de bush vliegen !

Marcel en Monique maken op de quad en de tractor een pad op de nieuwe grond want er is een heel groot stuk waar totaal geen paden liggen en waar we altijd van denken dat juist daar de dieren lopen. Dit pad zal volgende week zeker klaar zijn als Onno en Ingrid een paar dagen bij ons langs komen. We kennen hen van onze reis van Amsterdam naar Singapore in 2013 en zij zijn nu 7 maanden onderweg met hun Mercedes G en daktent van Kaapstad naar Dar es Salaam. We hebben nog samen gegeten toen ze vertrokken in Kaapstad in augustus en zij zullen komende week hun auto inleveren in Dar es Salaam. Nu willen ze hun reis bij ons op Ximuwu afsluiten. Hoe leuk !

Soms vergeet ik hoe heet het kan zijn in de zomer en dat je alleen maar binnen wil zijn met de

airco aan. Met dik 40 graden doe je echt niet veel en snap ik weer wel dat Silius en Cassius het midden op de dag altijd druk hebben met schoffelen onder de carport. Wel mooi en zo herkenbaar voor de zomer is het heerlijke geluid van een kingfisher, de zoemende rode libelle's boven het zwembad, de overijverige mestkevers en honderden sprinkhanen die opeens weer tevoorschijn komen.

Patrick maakt de laatste tijd voor ieder bezoek een persoonlijke film met daarin onder andere welke dieren ze hebben gezien. Nu zijn er natuurlijk een aantal standaard beelden die daar in voorkomen maar ook die worden allemaal opnieuw gemaakt nu alles zo groen is. Wat lastiger is natuurlijk om al die mooie plaatjes ook van de dieren te krijgen in het gras.

Toen wij bijna 3 jaar geleden een aanvraag indienden voor een permanente verblijfsvergunning dachten we echt meer dan voldoende tijd te hebben om deze ook te krijgen voordat ons tijdelijke 4 jaars visum zou verlopen. Helaas niet. Op aanraden van kennissen van ons in Hoedspruit gaan we deze keer naar Nelspruit om weer een nieuwe 4 jaars aan te vragen. Bizar dat het zo lastig is om alleen maar in een land te mogen verblijven. Dat we behoorlijk geïnvesteerd hebben hier en ook een aantal mensen aan het werk houden lijkt totaal niet belangrijk.

We gaan met het vliegtuig (35 minuten vliegen ipv 2,5 uur over een slechte weg rijden) en ook daar hebben we te maken met zomerweer. Dikke opbouwende wolken en ik moet steeds 1000 ft hoogte bij vragen aan de verkeersleiding om een beetje uit de wolken te blijven ...Later die week strandt er door zelfde omstandigheden een kennis van ons in Hoedspruit die onderweg is van Botswana naar Nelspruit en hebben we een weekend een extra Cessna in de hangaar. Ziet er wel echt uit !

We zijn uitgenodigd in die zelfde week om te komen ontbijten bij Ian een kennis van ons die met een groep vrienden in een aangrenzend park een weekje op vakantie is. Daarnaast ligt ook een grasbaan die nooit wordt gebruikt maar zij maken de baan schoon en het gras kort en zo hopen wij even daar heen. Heel leuk !

Intussen kennen we eigenlijk al best veel mensen hier en we hebben met regelmaat mensen op bezoek voor een avond om te game-driven en eten. De gemiddelde zuid afrikaan is heel open en gastvrij en zeker als Nederlander of Belg heb je een streepje voor omdat de taal toch verbindt. Als zij een beetje langzaam praten kunnen we het Afrikaans al best goed verstaan en omgekeerd meestal ook.

Cassius heeft inmiddels ook een contract en daar staat in dat familieleden niet op het erf mogen komen. Dat vindt hij heel jammer zegt hij, want hij zou graag zijn vrouw en zoon eens laten zien waar hij werkt. Zo wordt het idee van de familiedag geboren. Vorige week is het dan zover en ze mogen 4 familieleden elk mee brengen. We regelen een busje en na wat onduidelijke afspraken en heen en weer bellen waar iedereen opgehaald wordt komt om half 11 iedereen op z'n paasbest aangekleed uit het busje. Kleine kinderen tellen niet mee dus ze zijn natuurlijk met meer. Eerst cola en taartjes en Cassius geeft iedereen een rondleiding door de tuin. Silius is zo bezorgd om alle spullen dat hij bij de waterzuivering en de tractor een rood-wit lint heeft gespannen. Wat hem betreft mogen de familieleden niet verder dan hun keuken komen.

Angstvallig doet hij steeds zijn eigen kamer op slot en alleen zijn vrouw mag bij hem binnen kijken :) Natuurlijk gaan we met 2 auto's op game drive en ondanks dat we zo midden op de dag niet veel zien vinden ze het super leuk. Als we terug zijn steekt Nick de barbecue aan en al snel zijn alle hamburgers en worstjes verorberd. Lollies en chips worden tussendoor gegeten dus vol en zoet gaan ze rond 4 uur weer naar huis. Geheel op z'n Afrikaans moet het busje aan gang worden geduwd, want waarom zou je iets repareren als je 15 man in het busje hebt om te duwen ?

Wij zijn inmiddels de hitte ontvlucht naar Kaapstad waar ik met Lizzy nog eens voor nieuwe werkkleding op pad ga. Eigenlijk zijn het normale kleren want zo'n jurk en schort van Polyester wat bijna iedereen hier draagt vond ik niet zo'n succes. Het meisje wat ons helpt vraagt of Lizzy naar een begrafenis moet dat ik deze kleren voor haar koop :)

Marcel en Monique komen vandaag ook voor een paar dagen naar Kaapstad want zij zijn nog steeds niet in ons nieuwe huis geweest. Dus de zorg voor Nobu ligt de komende paar dagen voor het eerst alleen bij Monica, Silias en Cassius....

De cheta's lijken echt hun plekje te hebben gevonden op Ximuwu. Ze zijn nu al een maand rondom de airstrip te vinden. Eerst 2 mannetjes en 1 vrouwtje maar helaas sinds een week of 3 zien we het vrouwtje niet meer. Ze was de laatste tijd ook wel erg mager en liep te manken. Dus we vrezen eigenlijk een beetje voor haar. Maar wie weet zien we haar binnenkort terug en heeft ze inmiddels kleintjes. Cheeta's leven normaal alleen of hooguit bijvoorbeeld 2 broertjes samen. Ze zijn ook zo aan ons gewend want zelfs al staat Nobu hard te blaffen als ze komen drinken of al rijden we op de quads, ze schrikken nergens echt van. Als ik op een ochtend met Marcel ga vliegen staan ze vlak voor de start gewoon naast het vliegtuig ! En met mijn verjaardag zitten we aan een drankje bij de dam als ze even langs komen lopen. Wij vinden het in ieder geval geweldig die huiskatten.

Met de regen zit het tot dusver helemaal goed dit jaar. We kunnen ons niet herinneren dat het zo vroeg al zo uitbundig groen was. Al snel wordt het lastig om wild te spotten maar we zien wel volop baby impala's en kleine zebra's enzo. Zo heeft ieder jaargetijde toch wel weer iets speciaals. Vooral dit soort dieren blijft, wanneer er gras is, een beetje in de buurt hangen. Zo zien we bijna elke dag een groepje van 4 zebra's met 1 heel kleintje. Totdat er gisteren opeens nog maar 3 grote zebra's zijn... Paradijs is dit seizoen voor de jagers en de uitdrukking "grow fast or die young" is momenteel zeker van toepassing.

Nobu is inmiddels ruim een jaar en is niet zo groot geworden als we hadden gedacht. Daarentegen is ze wel enorm gespierd en dat is ook niet zo vreemd. Vooral Monique gaat vaak met haar lopen op de airstrip en Cassius speelt iedere dag met haar. Dweil en bezem zijn favoriet speelgoed en de rest van de dag gaat ze in het elektrische karretje liggen in de hoop dat iemand met haar gaat rondrijden. Ze blaft en springt dan achter op dat bakkie naar alle takken waar we langs komen en zo kan ze altijd mee als we iets rond de deur gaan doen.

Max en Natasja maken een rondreis door Zuid Afrika en ze komen 2 nachtjes bij ons langs is het plan. Ze plakken er nog een nacht aan vast als zij toevallig de pech hebben dat we 24 uur aan 1 stuk regen hebben. Wij blij maar zij iets minder natuurlijk. Max is dan wel zweefvlieger maar wil toch graag een dag langer blijven voor een rondje in die lawaaimaker van mij.

Ik neem Cassius nog eens mee voor een rondje vliegen boven zijn woonplaats en ook Silias haal ik na zijn week verlof op met het vliegtuig. Onderweg is hij maar wat stilletjes nu hij voor het eerst naast mij zit in plaats van achterin maar als we geland zijn blijft hij maar zeggen : "oei oei madam, you have heavy job " Voor wie Silias heeft ontmoet spreekt dit boekdelen denk ik.

Monica wordt blij als ik m'n kledingkast nog eens opruim en als zij naar huis gaat voor een weekje gaat er natuurlijk meteen een nieuw jurkje aan. Nep staart er in, hakken aan en zo herkennen we haar bijna niet !

Inmiddels heb ik op het vliegveld in het dorp ook mijn eigen wagentje met brandstof staan

omdat er regelmatig een gebrek is aan Avgas. En dat precies als ik wil tanken natuurlijk. Net zoals we hier een karretje hebben met diesel om de generator te vullen. Het is de laatste tijd weer raak met loadshedding in het hele land en ondanks dat wij op hetzelfde lijn zitten als het militair vliegveld raken we toch regelmatig zonder stroom. Soms is het dorp zelfs 4 x per dag 2,5 uur afgesloten en we verbazen ons erover hoe gelaten de mensen dit over zich heen laten komen. Zeker in een periode dat het tussen de 30 en 40 graden overdag is.

Wij gaan een rustige kerst tegemoet en dat vinden we heerlijk. Alhoewel je met deze temperaturen en de rust op Ximuwu geen idee van kerst hebt. Op oudjaarsdag komen Marcel en Monique terug uit Nederland en zij brengen Nick en Petra mee dus daar verheugen we ons natuurlijk op.

Bedankt aan iedereen die ons altijd zo trouw volgt op losttracks en de leuke reacties op ons leven hier. Fijne kerst en een gelukkig en vooral gezond 2020 !!